

Nr 556

Av fru Svensson, om viss översyn av medborgarskapslagstiftningen.

(Lika lydande med motion nr 437 i Första kammaren)

I lagen om svenskt medborgarskap av den 22 juni 1950 sägs att barn i äktenskap som är fött i riket förvärfvar vid födelsen svenskt medborgarskap, om *fadern* är svensk medborgare. Moderns medborgarskap har i fråga om barn i äktenskap betydelse endast om fadern är statslös eller ej kan överföra sitt främmande medborgarskap på barnet. Är i sådant fall modern svensk, blir barnet också svenskt.

Utomäktenskapligt barn, fött här i riket, blir svenskt, om *modern* är svensk medborgare. Har modern främmande medborgarskap, är sålunda barnet också utlänning, även om fadern är svensk. Om utomäktenskapligt barn senare legitimeras genom att föräldrarna ingår äktenskap med varandra, blir åter faderns nationalitet avgörande för barnets, såvida detta är ogift och ej fyllt 18 år.

Med den utveckling som skett under senare år, då allt flera utländska medborgare invandrat till Sverige, har också följt allt flera äktenskap mellan utlänningar och svenskar, därmed också allt flera barn födda i Sverige men ändå inte svenskar. Detta har bl. a. lett till, vilket flera gånger har påpekats i pressen, att antalet socialfall bland dessa barn har ökat väsentligt. Med anledning härav fick vi år 1964 en ny lag enligt vilken bidragsförskott kan utgå utan hinder av att barnet saknar svenskt medborgarskap, om vårdnadshavaren är svensk medborgare och bosatt i riket.

Det förhållandet att barnet blir svensk medborgare endast om föräldrarna avstår från att ingå äktenskap kan inte anses vara tillfredsställande. Det saknas inte tragiska exempel av olika slag i dessa sammanhang, t. ex. detta att modern vägrar uppge vem som är fader till barnet eller att fadern, om äktenskapet upplöses, kidnappar barnet och för det utomlands. Det hjälper tydligen inte ens att föräldrarna är överens om att söka svenskt medborgarskap för barnet, det blir ändå avslag i avvaktan på faderns nationalisering. Motiveringen tycks vara att föräldrarna inte skall bestämma för barnet utan låta barnet ha valfrihet att självt söka svenskt medborgarskap vid 18 års ålder. Egentligen har barnet ingen valfrihet alls i detta sammanhang före fyllda 18 år, eftersom det inte får bli svenskt tidigare. Den enda fördel som barnet i fråga har jämfört med övriga människor i

världen som inte fötts i Sverige och varit bosatta där är att det då redan avverkat sina år av s. k. hemvist i Sverige.

Man borde exempelvis kunna tänka sig en sådan ändring av ifrågavarande lagstiftning att barn, fött i riket och vars ena förälder är svensk medborgare, blir svenskt oavsett om föräldrarna ingår äktenskap eller inte.

Med hänvisning till ovanstående hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om översyn av den svenska medborgarlagstiftningen i ovan berörda avseenden.

Stockholm den 26 januari 1967

Rosa Svensson (s)

Nr 557

Av fru **Ekendahl** och herr **Hagnell**, om *översyn av socialförsäkringsystemet*.

(Lika lydande med motion nr 443 i Första kammaren)

Stockholm den 26 januari 1967

Sigrid Ekendahl (s)

Hans Hagnell (s)